

Aşkın İlahi Penceresi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Nisan 2025

Bir düşe teslim olmağı aşk ve pervasız sayacı yüreğın nihayetinde dımdızlak kalmak neydi ki? Üstelik severek büyüyen bir yürekte tecelli eden huzur bazen hüznün derken devasa bir sessizlik ta ki el yordamıyla bulana değın kendimi bir mermer mezar başlığının ta dibinde aşka hükmeden bir zalim de değil üstelik Allah rızası için severken kırılan tabular bazense...

İçine konacağım tabutun tozunu alırken el yordamı elden ayaktan düşmeden hem insan daha çok sevip daha çok şükretmemeli mi?

Yorgun satırlarım yok, hafız.

Gel gör ki; kırık bir sazım var bir de yüreğim asla da hatmedemediğim bir rüzgâr beni benden eden.

Huzura aç bir mevsimdeyim hiç olmadığım kadar belki de ondandır bunca hüznü sarındığım akabinde çıktığım o uzun ve dik yokuş üstelik mola vermeden yaşamak değil mi güzergâhım ve yakınmadan ve aldırmadan sağdan soldan esen suni rüzgârlara üstelik beni yaşatan ve sürükleyen tek rüzgâra teslim oldum kendimi bildim bileli.

Belki de kendimi bilmezken ve g/izini sürerken içimdeki seyyah cücenin ne devdim ben ne de devirdim önüme geleni.

Ne sevmekten bıkmıştım üstelik ve şimdilerde: kendimi eksik hissettiğim ne zamanki birilerine benzemeye kalkışsam ve tek rol modelim elbet geçmişten geleceğe uzanan Peygamberim ve sefasını sürdüğüm hüznün ve huzur tadı damağımda kalan hiçbir şey de yok hani haricinde.

Latif bir gölge arz eden.

Talebim ise sadece aşkla devinen bir ruhtu.

Denk geldiğim nimetin her kırıntısına da talibim ezelden.

Yansız yanan bir ateşim ve o meddücezir ki ilkelerime sahip çıktığım kadar esef etmiyorum düzenden. Susuz çaylar var ve dere yatakları başımı koymadığım bir döşek de değil üstelik ve üstümde rahmetten bir yorgan ve kış uzatmışken başını direniyorum da güneşe ve seviyorum karanlığı hele ki kimselerin göremediği o aydınlık yok mu bana göz kırpan gecenin teninde dolaşan ruhum ve imtiyazı sözcüklerin az sonrama kefil olan da sadece Rabbim iken.

Mevsimin buğulu gözleri.

İçimdeki yanardağ.

Üstelik bu dağı bellemişken içimdeki görünmez o devasa rahmeti.

Buzdanmış kimi yürek ve üşüten.

Aşkla hırkamı dokudum ben ve dününden gelen bir mevsimin son kırıntısıyla geçiş yaptım dünya denen düzene ve kimselere benzemediğim kadar da öykündüğüm bir yürek ki dünendeki neşemde kalan çocuk gülüşlerim ve açmaya doymayan yediverenim.

Mahcup bir edası var gecenin ve işte hüznün çıkmazına serildim ve sarıldım da O haşmetli dağa ve yamacında açan gelincikler gibiyim nazlı nazlı açıp solan ama soldurmayan rahmeti ve güzellikleri.

Kırılğan benliğim ve yüreğim.

Vücut denen ne ki?

Addedilen sadece huzurlu bir ruh ve aşka tapınan mevsimlerden düşen payıma elbet koruduğum kadar koruyacağım bana sunulan bedeni ama ruhumu doyuruyorum ben: hem künyemde saklı değil mi acılarım ve yalnızlığım hem sahip çıkan bana Rabbim akabinde nice insan yâd ettiğim dünümü kurduğum gönül köprüleri ile sektiğim bir yürekten diğerine.

Göğün entarisi ve de.

Ah, dökümlü etekleri yüreğimin.

Çalım attığım iblis ve zalim ve işte efkârımla demlendim yeniden ve gecenin mazbut b/akışı teslim olduğum Nisan yağmurları ve hiç ekmediğim kadar umut ekiyorum gecenin rahmine ve biliyorum ki yeniden doğacak sefil benliğim ve aşka itaat ettiğim kadar da hikmetine sahibim bilinmez.

Şafağın seyri.

Yüreğin serildiği.

Belki de evren iken şafağı atan ve insanların birbirine ettiği.

Bense sadece sevgi ekiyorum ve aldırış etmeden edimlere resmediyorum yüreğimi üstelik kefil olduğum bir aşk ki sözcüklerin de kırdığı dümen ve bu sefer koşuyorum içimdeki çocuğa: ah, keşke melekler kadar masum kalmaydı becerseydi insanlık...

Yarım ağız filan da gülmüyorum ve hakkını veriyorum yaşlarımın ve utanmadan ağlıyorum derken gülüyorum ve içimdeki o semazen rüzgâr artık fıtratımla nereye sürüklenirsem...

Saçları seyrelti mevsimin ve kışa davetiye çıkaran soğuk bir gece oysaki daha dün kavrulmuştuk yaz güneşiyle...

Gördüğümünden de çok öte anlatamadıklarım ve sevdiğimden de çok sevmeliyim üstelik gücüm yettiğince.

Fırarımsa bedenimden ve andan ve mekandan ve tescilli benim hislerim: yorgun bir notaysam eğer nokta koyamadığım da bir özlem ve hayal gücü aşkı anıp sığındığım o ufacık hücrem oysaki tüm evrende saklı iç sesim ve yetebildiğim kadar dünyayı kucaklama isteğim ki payidar kılan da illa ki özlem.

Sözlendiğim sözcükler.

Duvağım iken beyaz düzlem.

Yana yakıla sevenlerden de değilim hani üstelik aşkı şiar edinen eklem yerleri sözcüklerimin doğamda saklı müzmin rüzgâr elbet uçuşan perçemi gecenin.

Vakur.

Vefalı.

Ne çok sıfat beni bekleyen oysaki öznemi henüz buldum ben.

Mademki kayıptı öznem dün, yarına sarıldım şimdi ve andıkça sevgiyi kılavuzumsa gönül gözüm her açmazda ve her aymazlıkta bana eşlik eden bir cennet bahçesi kopup da geldiğim yeryüzünden ve akla zarar içimdeki o yürüyen merdiven nihayetinde tepe noktasında bir yer edindiğim ne zamanki baksam aşkın İlahi penceresinden...